

El Poblenou s'aixeca pel dret a l'habitatge

Editorial

ÍNDEX

Editorial.....	3
El Poblenou s'aixeca!	
En portada.....	4
Activitats de pública concurrència - Pla d'Usos	
Ombres que fa el Llum BCN	
Els altres barcelonins, els altres poblenovins	
Carta a l'alcalde	
Mirada atenta.....	10
Guerres i catàstrofes. La reconstrucció impossible a causa de l'amiant	
Espai patronitzat per la Fundació Carulla.....	12
Gent del Barri: cultura per enfortir la comunitat	
Espai violeta.....	13
8 de Març. Dia Internacional de les Dones Treballadores	
Barri actiu.....	14
Un supermercat cooperatiu, més a prop que mai	
Un barri amable, un barri que ens cuida	
Vida de barri.....	16
Una família treballadora del Poblenou	
Salut.....	18
L'atenció primària en salut hauria d'estar més ben dotada	
Receptes del món.....	20
La recepta peruana de la Victoria	
Tauler de notícies.....	22
Record homenatge al ninotaire poblenoví Manuel Puyal	
Les velles rockeres fan anys	
Pressupostos participatius	
El Poblenou s'aixeca!	

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Rambla del Poblenou, 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
 elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
 Secretaria: dilluns, de 11 a 14 h i dimecres, de 16 a 19 h
 Assessoria urbanística: dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes només aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.
- La quota anual bàsica és de 30€. Posa't en contacte amb nosaltres per facilitar-nos les teves dades.
- L'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou segueix escrupolosament la normativa de protecció de dades.

Revista *El Poblenou* n.129
 Març - 2025

Edició:
 Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Marc Andreu, Joan Maria Soler, Estrella Pineda, Toni Coll

Col·laboracions: Jaume Badenes, Carlota Falgueras, Albert Panisello Figueras, Kate Shea Baird, Grup de treball Barri Amable, Maria Àngels Espuny Solé, Josep Vallhonesta

Coordinació: Toni Coll

Fotografies/gràfia: Joan Maria Soler, Toni Coll, Ivan Giesen, Salva Clarós, Maria Àngels Espuny Solé, imatges IA, Francisco Blázquez

Portada: Joan Maria Soler

Correcció: Josep Pascual

Disseny gràfic / maquetació: Joan Maria Soler

Tirada: 3.000 exemplars

Publicitat:
 comercial@elpoblenou@gmail.com
 Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotassignats, tret de l'editorial i tot allò que està signat com a Redacció. Els articles de la Redacció sempre són en català, però respectem les altres llengües triades pels col·laboradors. La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVVP i dels espònsors i anunciant (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

El Poblenou s'aixeca!

Davant el problema més gros del barri, l'11 de març passat es va presentar, en un reeixit acte al Centre Moral, el Manifest SOS Habitatge Poblenou elaborat per la Plataforma pel Dret a l'Habitatge del Poblenou. Posteriorment, en manifestació, es va portar a la seu del Districte. Una cinquantena d'entitats del barri han donat suport a aquesta iniciativa. Ara cal que l'Ajuntament assumeixi el repte i hi doni resposta. Aquest és el Manifest:

El veïnat del Poblenou i la seva comunitat associativa diem:

Prou! Ha de tornar a ser possible trobar habitatge assequible al nostre barri!

L'any 1992 un manifest de les vint entitats més importants del barri ja deia: "Volem seguir vivint al Poblenou". Les pors que llavors teníem que els canvis urbanístics expulsessin el veïnat del barri s'han complert de sobres. Un procés de substitució social, al qual també ha contribuït l'impacte del turisme, que ha tingut com a conseqüència l'increment desmesurat del preu dels habitatges, la desaparició del comerç de proximitat i les dificultats en l'ocupació de l'espai públic per part del veïnat.

Hem viscut la transformació del barri més gran de la seva història. El Poblenou ha duplicat la població, però només una petita part dels nous habitatges ha tingut algun grau de protecció pública. En aquests moments, la transformació dels entorns de Glòries i la Modificació del Pla 22@ preveu que es construeixin 980 + 7.771 habitatges amb algun tipus de promoció protegida dels quals està previst que 3.500 es comencin a tramitar. Malaauradament, a la pràctica sabem que les promocions privades es construeixen ràpidament mentre que les públiques massa sovint queden adormides. D'altra banda, estem en uns moments que des de tots els estaments polítics (municipals, autonòmics i estatals) s'omplen la boca dient que s'han d'arremangar per abordar la greu crisi de l'habitatge. Intencions que no seran realitat sense que la pressió de la ciutadania aconseguixi, a través d'un debat profund en la nostra societat, situar l'habitatge com un dret fonamental que està per sobre de la seva mercantilització.

Per això és molt important no deixar passar aquesta conjuntura i pressionar amb totes les nostres forces per aconseguir que les promeses no quedin en paper mullat i obtenir resultats concrets. Som conscients que el problema és general i que calen mesures estructurals de tota mena per fer-hi front (legislatives, fiscals, pressupostàries...). Però en el territori també hi ha possibilitats d'actuació. Concretant, pel que respecta al Poblenou exigim:

- De manera immediata que comenci la tramitació de 1.578 habitatges de promoció pública en el 22@ (el Pla marca que aquests

estiguin acabats el 2027).

- Que per a l'entorn de Glòries hi hagi un compromís calendaritzat per fer els 980 pisos d'iniciativa pública previstos.
- Que tots els nous pisos contemplats en aquests àmbits urbanístics siguin públics i de lloguer i que es reservi prou cessió de sòl per a cobrir la demanda de les cooperatives d'habitatge.
- Que l'Ajuntament compri sòl, blocs i habitatges de forma activa al nostre barri com a forma de recuperar sòl privat per fer-hi habitatge públic. Que aquesta compra es pugui produir, si es dona el cas, conjuntament amb cooperatives i altres entitats sense ànim de lucre.
- Que s'aturin tots els desnonaments.
- Que hi hagi una bossa d'habitatges socials suficient per cobrir les necessitats d'emergència residencial.
- Que els 2.155 pisos turístics que hi ha al barri tornin al mercat de lloguer a un preu assequible. Que s'endureixi el control i inspecció per tancar els pisos turístics il·legals. Que no es construeixi cap més hotel, ni edifici de pisos turístics, ni cap més residència d'estudiants (hotels encoberts).
- Que als grans tenidors que no ofereixin el lloguer social a què estan obligats els sigui expropiada la propietat en comptes de pagar una multa.
- Que es potenciï la rehabilitació del parc d'habitatges que ho necessitin, especialment els edificis on visquin persones grans. En aquest sentit, que s'activin línies de suport i acompanyament des de la proximitat.
- Que es potenciïn equipaments dotacionals per a les persones grans dependents (pisos assistits o cooperatives col·laboratives).
- Que es potenciï un model de barri i d'urbanisme que prioritzï el dret a l'habitatge assequible i es despleguin les reformes urbanístiques que calgui per garantir-ho.
- Que l'Ajuntament convoqui una Taula d'Habitatge permanent per fer el seguiment de la implantació d'aquestes mesures.

Per un Poblenou unit en la defensa del Dret a l'Habitatge!

Amb el suport de:

FUNDACIÓ CARULLA

POBLENOU
EIX
COMERCIAL

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social i Família

Districte de
Sant Martí

Ajuntament de
Barcelona

Activitats de pública concurrència

Pla d'Usos

Tal com esperàvem, l'Ajuntament va aprovar inicialment l'actualització del Pla d'Usos del districte el 19 de desembre passat sense que veïns i entitats hagués tingut accés a les dades del cens de les activitats existents al districte.

El document fa un recull, que sembla exhaustiu, de les activitats econòmiques de pública concurrència i de comerç alimentari i la relació amb l'habitatge en els deu barris administratius en què divideix el districte. També té en compte la presència d'hotels i pisos turístics, la població flotant, el comerç emblemàtic i de model comercial actual, la concentració d'activitats que ocasiona problemes en determinades

zones dels barris (rambla del Poblenou, "Triangle Lúdic", carrer Rogent del Clot, rambla Prim...).

El trasllat als plànols del districte de les dades del cens permeten fer visible aquella idea que tots tenim d'on estan cadascuna de les activitats, el nombre de locals que hi ha i, sobretot, el grau de saturació en determinats carrers.

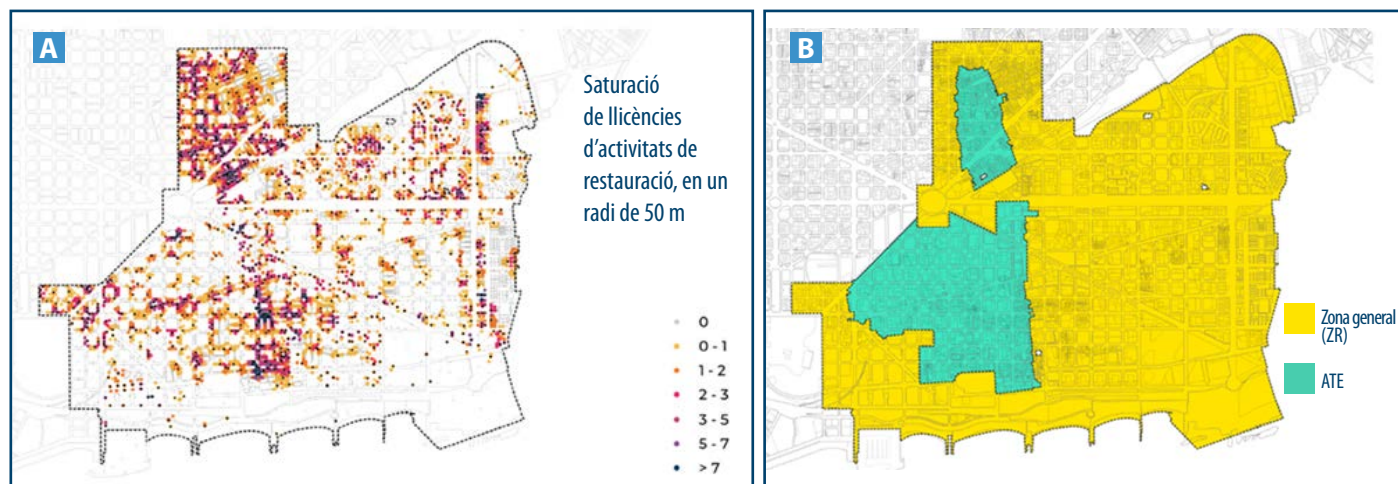
A tall d'exemple, el 76,40% de totes les activitats regulades corresponen a llicències de restauració. N'hi ha 1.397, que representen el 95,49% de les activitats de pública concurrència. Plànol A.

El pla defineix dos grups d'activitats.

Les activitats nocturnes: activitats musicals, restauració i comerç alimentari amb degustació, que conformen el grup 1; i les de venda en autoservei: autoservei, superservei i altres comerços alimentaris, que són el grup 2.

Les zones amb major incidència del grup G1: rambla del Poblenou i els seus entorns, la part superior del carrer Marina, Pere IV, els entorns del DHUB, el carrer Rogent i la rambla Prim, especialment en la part superior i inferior.

Quant als problemes de soroll, destaca l'àmbit del "Triangle Lúdic", que concentra més del 20% de les queixes per soroll del districte i, també però amb menys intensitat: Camp de l'Arpa

A la Rambla en el tram de Pere IV a Pallars, banda Llobregat, hi ha actualment tots aquests establiments on abans hi havia comerços de barri:

Una reconeguda ferreteria, una carnisseria, una xurreria, una cotilleria, una casa de llums, un bar restaurant popular, una herboristeria..., i també el primer local que va tenir l'AVV del Poblenou

del Clot, àmbits del barri de la Vila Olímpica del Poblenou propers al Port Olímpic i la zona nord de la rambla del Poblenou.

De la diagnosi destaquem, entre altres conclusions, que reconeix l'existència de conflictes lligats a les activitats, fet del qual som prou conscients, així com de les possibilitats de creixement de les activitats amb alt impacte sobre la convivència (com serien les activitats musicals i de restauració, els establiments de venda personalitzada amb degustació i les botigues de conveniència).

Les dades de saturació actualitzades impliquen certa ampliació dels àmbits de les àrees de tractament específic (ATE) reconeguts en els plans anteriors del 2006 i 2016. Plànol B.

Aquest pla contempla cinc condicions que cal complir per a admetre la instal·lació de les activitats. En destaquem dues:

- **Densitat:** 15 establiments del grup G1 en un radi de 100 m, excepte en l'ATE on no se n'admeten. I 1 establiment del grup G2 en un radi de 100 m.
- **Distància:** 25 m entre establiments de restauració i comerç alimentari amb degustació del grup d'epígraf G1, a la zona general.

Altres condicions tenen a veure amb la superfície dels locals de determinades activitats, l'amplària mínima del carrer o la implantació en passatges.

Per tant, en les zones més conflictives, a les ATE, indicades en el plànol amb color turquesa, no s'hi podran obrir més locals de restauració, musicals i alimentaris amb degustació. Tampoc no es podran instal·lar noves activitats de pública concurrència en passatges. A la zona general del districte (color groc), sí que s'admeten les activitats sempre que compleixin les condicions del pla.

Considerem que el pla arriba molt tard i no dona solució a les zones més conflictives, ja que només evitarà que s'hi instal·lin noves activitats de pública concurrència, però no en reduirà les existents, ja que si disposen de llicència, legalment no se'ls pot fer tancar. Per a la resta del districte les condicions imposades entenem que són poc restrictives i permetran concentracions excessives d'aquestes activitats foragitades de les zones ATE en altres espais del districte generant nous conflictes en altres indrets dels barris.

Quant a la delimitació de zones ja col·lapsades, rambla del Poblenou, carrer Rogent, carrer Marina..., trobem

insuficient les superfícies dels àmbits i, per tant, caldria ampliar-les, com també incorporar altres zones del districte dins de la definició d'ATE, com les que el cens ha demostrat que tenen un grau de densificació d'aquestes activitats important (rambla Prim...).

Pel que fa a la zona general, al nostre entendre, caldria modificar les condicions de densitat i distància per a les activitats del grup 1, restauració i comerç alimentari amb degustació. Densitat, 10 locals com a màxim, en lloc de 15; i distància, 40 m en lloc de 25 m.

De cara a reduir les molèsties ocasionades per aquestes activitats en les zones saturades, i al marge del Pla d'Usos, ja que no en té competència, proposem modificar l'ordenança de terrasses per a fer-la molt més restrictiva en aquests àmbits i incrementar la inspeccions. També seria convenient regular els horaris de certes activitats (restauració, comerç alimentari...), per a fer-les compatibles amb el descans del veïnat.

Ens resta, encara, la possibilitat de presentar al·legacions dins del termini que acaba el 24 de març.

Jaume Badenes

Ombres que fa el Llum BCN

El Festival Llum BCN en la seva catorzena edició està morint d'èxit. Amb una assistència de 300.000 persones ha batut tots els rècords anteriors. L'afluència ha desbordat els carrers, i les cues, malgrat que hi havia menys instal·lacions tancades, es feien interminables. Tampoc n'hi ha hagut prou d'haver allargat l'horari. Tanmateix **cada cop són més els veïns del Poblenou que no se senten atrets per aquest esdeveniment.** Estaria bé fer una enquesta per saber-ne els motius, malgrat que els podem intuir.

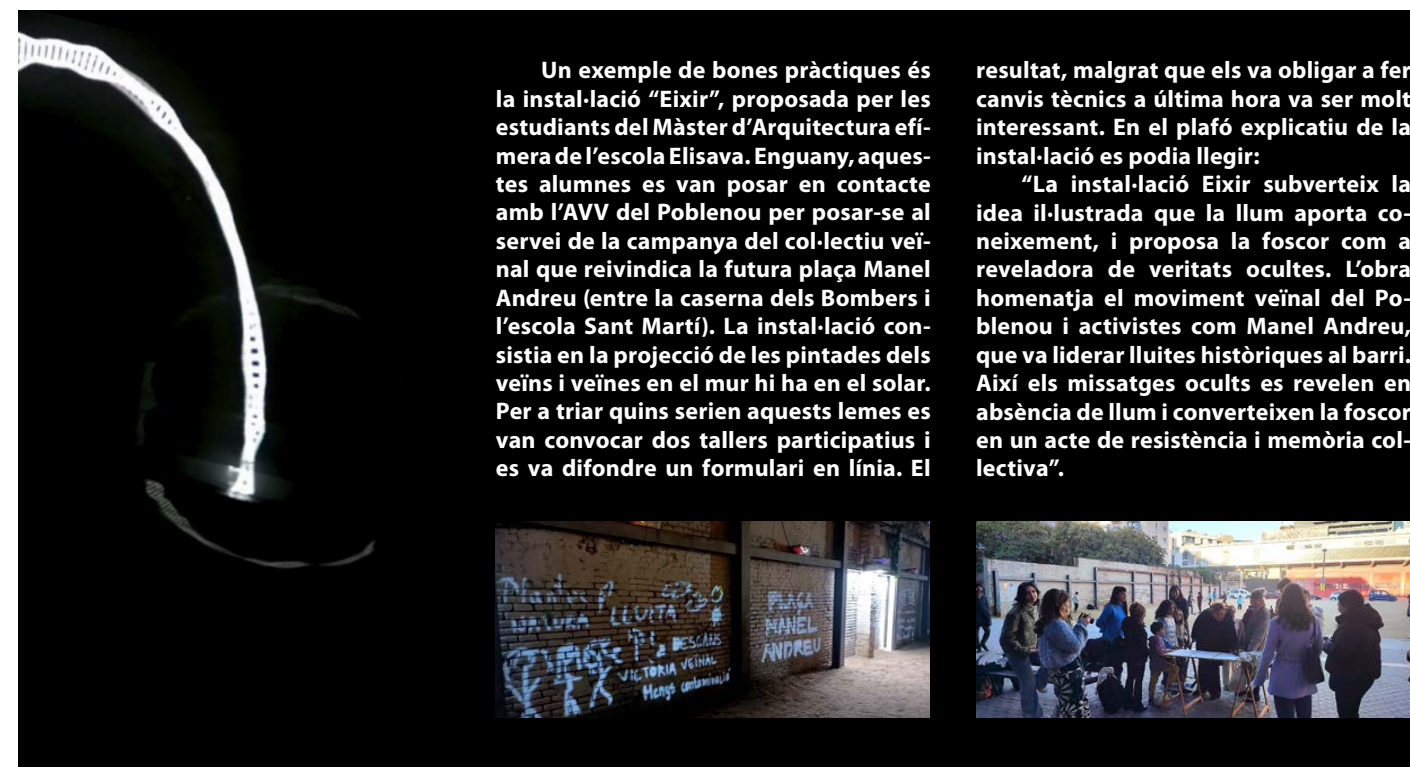
Però sí bé alguns aborígens del Poblenou prefereixen no baixar al carrer, la gran gentada es nodreix bàsicament de públic barceloní. **Una de les raons d'aquest fenomen de masses és de classe social.** Hi ha milers de persones de la nostra ciutat marginades de l'oferta cultural de qualitat (festivals, teatre, concerts...) perquè no s'ho poden pagar. L'assistència a aquest festival és una bona sortida *guai* que motiva moltes vides agrisades pel treball i les cures. Segurament no hem reflexionat prou sobre la cultura com un vector bàsic de les persones. L'èxit del Festival Llum obeïx només en part a aquest nequit. Però hi ha ombres.

El Festival Llum pretén una intersecció entre creativitat i tecnologia. La fascinació pels avenços tecnològics pot crear espais lumínics sorprenents als nostres sentits, però això no és necessàriament art; sense voler indagar sobre el concepte de què és art perquè podríem caure en la definició del filòsof Dino Formaggio: "Art és tot allò que les persones anomenen art". Molts màpings quadren millor en el concepte d'artesanía del segle XXI. El que és cert és que **la conjunció de la creativitat amb la tecnologia té el perill que l'enlluernament multimèdia emmascari i confongui la fondària dels processos creatius**, aquells que pretenen arribar a l'essència humana, interpel·lin el sentit del nostre entorn o que simplement ens meravellin profundament. **La fascinació humana davant la llum del foc mai la tindrà la llum dels leds. Llum, una paraula que de sempre ha tingut un espònsor sagrat. L'espònsor de la Llum del Festival BCN és Yamaha.**

Això no desqualifica la sinceritat artística de molts projectes presentats en el Festival, que, conscients d'aquesta disjuntiva, fan un esforç per fer realitat les seves propostes amb gran habilitat,

qüestionant la deriva de la nostra societat o el canvi climàtic. Alguns, d'una manera molt directa, com *Astres*, de Playmodes; o la revulsiva *Traffic Jam Zoom*, de Laura Clos, que versa sobre la societat del cotxe. I precisament és un cotxe cremant el que mostra la metamorfosi social que ha patit el Poblenou en el muntatge *Protesta Encesa*, d'ESDAPC - Campus Llotja.

Cal destacar **la força amb quèenguany ha entrat la IA** en moltes obres. Creant imatges molt fàcils i boniques i en alguns casos provocant que aquesta inquietant eina de futur dialogui amb el passat, trobant-se, per exemple, amb la natura que hi havia en la Llacuna del Poblenou en l'obra de MØSS o amb la pretensiosa creació del món en el cas de la projecció *Gènesi.IA*, de Joan Fontcuberta. Aquest venerat i nostrat fotògraf, que fa temps que va deixar la màquina de fotos per manipular píxels, en aquesta ocasió pretén emular el mateix Déu -ho confessa ell mateix- dictant prompts que generen les imatges dels set dies de la creació alhora que la divina intel·ligència artificial utilitza la seva pròpia veu per recitar el text de la Bíblia en diversos idiomes que el terrenal Joan desconeix.

Un exemple de bones pràctiques és la instal·lació "Eixir", proposada per les estudiants del Màster d'Arquitectura efímera de l'escola Elisava. Enguany, aquestes alumnes es van posar en contacte amb l'AVV del Poblenou per posar-se al servei de la campanya del col·lectiu veïnal que reivindica la futura plaça Manel Andreu (entre la caserna dels Bombers i l'escola Sant Martí). La instal·lació consistia en la projecció de les pintades dels veïns i veïnes en el mur hi ha en el solar. Per a triar quins serien aquests lemes es van convocar dos tallers participatius i es va difondre un formulari en línia. El

resultat, malgrat que els va obligar a fer canvis tècnics a última hora va ser molt interessant. En el plafó explicatiu de la instal·lació es podia llegir:

"La instal·lació Eixir subverteix la idea il·lustrada que la llum aporta coneixement, i proposa la foscor com a reveladora de veritats ocultes. L'obra homenatja el moviment veïnal del Poblenou i activistes com Manel Andreu, que va liderar lluites històriques al barri. Així els missatges ocults es revelen en absència de llum i converteixen la foscor en un acte de resistència i memòria col·lectiva".

Juntament amb les quinze instal·lacions professionals, en aquesta edició hi han participat disset **escoles de disseny** que han representat un interessant repte per als seus alumnes per fer exercicis d'objectivar els seus aprenentatges (vegeu una bona pràctica en el requadre adjunt). També, paral·lelament, s'ha celebrat l'**OFF Llum 2025**, el festival anomenat alternatiu que dona expressió a onze espais creatius del barri, organitzat per Poblenou Urban District. Queda lluny del moviment alternatiu, culturalment parlant, efervescent i transgressor que va viure el Poblenou que a partir del 1996 es mostrava durant les Jornades de Tallers Oberts, que a poc a poc es va anar apagant perquè els seus espais eren objecte de cobdícia del 22@, però aquest és tema d'un altre article.

Hem pogut saber que el festival OFF ha estat subvencionat amb uns magres 25.000 €, però el que no es publica és el que costa el festival Llum BCN. **La percepció és que ha de ser un pressupost molt elevat.** A banda del cost de cada instal·lació, ha estat necessària la gestió de la via pública per part de la Guàrdia Urbana, vigilants de seguretat durant tota la setmana custodiant les instal·lacions, muntatge i desmun-

tatge de les instal·lacions, el cost de la cessió d'equipaments públics, personal d'informació, honoraris dels organitzadors, publicitat, etc. No es pot fer un balanç del Festival sense que aquesta xifra es faci pública.

Acabarem amb una reflexió i ens arriscarem a fer una proposta. L'èxit del Festival augura que té molt recorregut per endavant. Encaixa amb el leimotiv de promocionar la marca Barcelona i **és un clar actiu en l'aposta de fer de la ciutat un pol d'atracció internacional per a la indústria multimèdia.** En aquest sentit, la seva ubicació en els carrers afectats pel 22@ no és casualitat, malgrat que la picada d'ullet no ha aconseguit la implicació d'aquestes empreses (una de les poques ha estat Simon que ha cedit les seves naus, però recordem que si bé és en el 22@ és una empresa poblenovina de tota la vida). No és perquè sí que cada cop se cerqui la presència de més artistes i peces internacionals en el Festival.

La reflexió ens porta a preguntar-nos què es pretén amb aquest festival. ¿Fer un espectacle majúscul en la ciutat de *Ferías y congresos* o bé potenciar la creació artística, arrelada al territori, que amb la suggerent plasticitat de la

llum interrogui i motivi els assistents? Tal com està muntat no és possible les dues coses alhora. L'actual consum de les instal·lacions, amb les aglomeracions, empentes i temps d'observació cronometrats, no permet crear el clima adequat per copsar cap mena d'art. **Tres-centes mil persones mirant en tres nits trenta instal·lacions més que un èxit és una bogeria.** A banda de suggerir acompanyar el festival amb l'obertura d'àgores de debat i reflexió entre creació i els reptes que imposa un món dominat per les grans multinacionals tecnològiques, proposem **descentralitzar el festival per situar-lo alhora en diversos barris de Barcelona** i que aquests canviïn en cada edició. Acostar la cultura allà on viu la gent és democratitzar-la i, en aquest cas, condició necessària per permetre habilitar entorns que garanteixin la serenor necessària per fer possible que el diàleg entre la proposta escènica i el receptor sigui fecund.

Responsables del Festival, no us preocupeu pels veïns i veïnes del Poblenou, que podrem suportar no ser el centre del món durant tres nits a l'any!

Joan Maria Soler

Els altres barcelonins, els altres poblenovins

Al llarg dels anys l'arribada de persones d'arreu de l'Estat ha configurat la Barcelona diversa que avui tenim. Actualment, migracions extracomunitàries arriben a Catalunya fugint de la fam i la guerra per cobrir aquelles feines que aquí són necessàries. El relat governamental parla de plena ocupació, però a les persones que arriben de fora per buscar-se una vida digna, la Llei d'estrangeria els nega tota possibilitat d'aconseguir un treball estable. Dificultar l'empadronament i el permís de residència els impedeix regular la seva situació i els maltracta en la seva quotidianitat.

Els veïns que ocupaven la benzinera del carrer Roc Boronat han vingut amb la il·lusió de forjar-se una vida nova, trobar feina, un lloc on viure, tenir una oportunitat i poder ajudar la família enviant-li diners. Mai no havien pensat que dormir al carrer i fer quilòmetres recorrent la ciutat per omplir un carro de ferralla era l'única possibilitat

que trobarien a Barcelona.

A la revista anterior ja vam parlar de l'assetjament a què estaven sotmesos, però han passat tres mesos i lluny de millorar la situació ha empitjorat, han baixat les temperatures, han començat les pluges, i dia rere dia se'ls està prenent tot allò que, ni que sigui una mica, els pot protegir del fred.

Quan a la carta al senyor alcalde diem que s'està fent seguiment de les persones desallotjades de la benzinera i que trobem inhumana la situació a què se'ls ha condemnat, no són paraules buides. S'ha dificultat la possibilitat del suport mutu, perquè al foragitar-los dels llocs on dormien s'han vist obligats a separar-se, però no n'han tingut prou: els han perseguit i assetjat contínuament fent-los marxar de tot arreu on acampaven i llençant totes les seves pertinences al camió de les escombraries. S'han quedat sense tendes, roba d'abric i la possibilitat d'un plat calent

perquè els han pres el fogonet que els vam proporcionar; fins avui, els han arribat a prendre les pertinences fins a tres vegades. Degut a aquesta crueltat, el fred i la pluja els han fet emmalaltir i els hem hagut d'acompanyar al metge i comprar medecines. És desesperant....!

Sabem que aquestes persones són una petita mostra de la quantitat de persones que hi ha a Barcelona en aquesta situació, però no podem arribar a tothom. Aquests els tenim al barri, els coneixem i donem testimoni que són bona gent i de la injusta actuació municipal.

Més enllà del suport material, de transmetre'ls la importància d'aprendre la llengua i d'acompanyar-los a Apropem-nos o a l'Associació In Via, on també han comptat amb assessorament jurídic, els transmetem el valor de la lluita i la reivindicació d'anar a protestar i exigir els seus drets, com qualsevol

ciudadà. Recordem com poc després del desallotjament van assistir massivament al ple del Districte, acompanyats del veïnat solidari en protesta per aquesta actuació.

Evidentment, l'Ajuntament no té competències en la Llei d'estrangeria, però confecciona uns pressupostos en funció del que considera prioritari per a la ciutat i no únicament la immigració es veu assetjada, també les persones desnonades i les sense llar, que creixen dia a dia, pateixen la manca d'habitatge assequible.

Ens preguntem si la quantitat de milions esmerçats en la Copa Amèrica que ha defraudat totes les expectatives, no s'hauria pogut destinar a atendre les demandes de subsistència de persones que ho necessiten, en lloc de dedicar-se a amagar la pobresa que es veu al carrer.

Carlota Falgueras i Montse Milà

Carta a l'alcalde

Bon dia, senyor alcalde!

Com ja sap, el Poblenou té una llarga tradició de defensa de les persones migrades. El nostre barri, pel fet de disposar de moltes naus buides fruit del tancament d'empreses, ha acollit al llarg dels anys moltes persones que, a causa de la Llei d'estrangeria, no disposen de permís de residència ni de treball, malviuen en total precarietat i els únics ingressos els aconsegueixen recollint ferralla.

Darrerament, s'ha produït el desallotjament en una benzinera fora de servei situada a la cantonada del carrer Llacuna amb el carrer Roc Boronat, d'unes trenta persones africanes que es donaven suport mutu, treballaven buscant ferralla i mantenien el seu espai net i recollit. El veïnat de l'entorn els va conèixer i de manera solidària hi va establir relació i els va ajudar donant-los menjar, facilitant-los tendes de campanya i roba d'abric i va sortir a defensar-los quan la policia els va desallotjar.

El suposem al corrent del ple de Districte en què es va instar a trobar una solució i es va demanar una reunió de seguiment amb les entitats i les persones afectades. No obstant això, després de tres mesos d'espera, encara no s'ha dut a terme aquesta trobada, ja que, segons se'ns indica, és necessari un pas previ per part de l'Ajuntament de Barcelona.

Ens agradaria pensar que per a vostès aquest és un tema urgent, però el grup SOS Poblenou i l'AVV, que estem fent seguiment de la seva situació, veiem amb indignació l'assetjament a què estan sotmesos. Els han tret de tot arreu, fins i tot del parc proper a la platja, on aguanten fred i humitat i no molesten ningú. El veïnat els hem facilitat flassades i roba d'abric, però el famós Pla Endreça de l'Ajuntament dedica els seus efectius a foragitar-los constantment d'allà on són i, per si aquest acte de crueltat no fos prou, els prenen les tendes, màrfegues, mantes i la roba d'abric que amb esforç els ha facilitat el veïnat i els carros de ferralla què per a ells són imprescindibles. Resumint: els prenen i llencen tot el que tenen.

Es tracta de persones que han fugit dels seus països buscant una vida millor i que aquí es guanyen la vida amb la ferralla, l'única cosa a què tene

L'any 2013, el Poblenou va viure intensament el desallotjament de les naus del carrer Puigcerdà, i, gràcies a la mobilització veïnal i al treball conjunt amb el govern municipal, es van trobar solucions d'allotjament. Ens agradaria pensar que avui dia aquesta mateixa voluntat de diàleg i col·laboració continua sent possible. És terriblement decebedor constatar la insensibilitat d'un govern socialista que diu treballar per a tota la ciutadania.

Des de l'Associació veïnal del Poblenou considerem veïns i veïnes totes les persones que viuen al barri, independentment de la seva procedència, i creiem fermament en la necessitat de garantir un tracte digne per a tothom. És per això que li demanem que aquesta realitat es tracti amb la màxima urgència i sensibilitat. Aquestes persones es troben en situació administrativa irregular i, per tant, no tenen dret a vot, però això no hauria d'impedir que siguin considerades i tractades amb la dignitat i el respecte que es mereixen. L'Ajuntament pot ser un actor clau en aquest procés, oferint un espai d'empatia i acompanyament que ajudi a trobar solucions justes i humanes.

Quedem a l'espera de la seva resposta i esperem que es pugui avançar en la resolució d'aquesta situació.

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Guerres i catàstrofes

La reconstrucció impossible a causa de l'amiant

De mica en mica la ciutadania va agafant consciència del perill que suposa la presència de l'amiant, un cancerigen catalogat de primer ordre. La seva erradicació s'ha de fer amb les màximes garanties de seguretat, els treballadors han d'estar revestits amb EPI (equips de protecció individual) adequats, s'ha de cobrir les operacions per evitar la dispersió de fibres, el veïnat proper ha de tancar finestres i millor marxar a fora mentre durin les obres..., tot per evitar respirar les fibres microscòpiques que anys després poden generar un tumor.

Què passa, doncs, quan els materials que contenen amiant són, de manera convulsa, trencats, destruïts, esmicolats per accions humanes com les guerres o per accions extremes provocades pel canvi climàtic? Pel fet que les fibres d'amiant són invisibles i els seus efectes són a llarg termini, no en som conscients que estem davant d'una catàstrofe sobre una catàstrofe. Vegem què hi diuen els especialistes.

L'expert en amiant Roger Willey fa anys va predir el que passaria després de l'atemptat de les **Torres Bessones** i els pronòstics es van complir. Aquell dia del 2001 hi van morir 2.974 persones, però segons el seguiment del Programa de Sa-

lut del World Trade Center sobre les seves conseqüències a hores d'ara la xifra de morts ja s'eleva a 4.343, molts d'aquests socorristes que van respirar el núvol de pols i amiant que va generar l'explosió. Willey declara avui: "Passarà exactament el mateix amb Gaza". Liz Darlison, directora executiva de l'organització benèfica Mesothelioma UK, considera que el seguiment del cas de l'11-S és important perquè permet fer un estudi acurat sobre l'exposició a l'amiant després d'una explosió.

Nacions Unides quantifica que de resultes dels bombardeigs israelians a **Gaza** entre la runa hi ha més de 800.000 tones d'amiant. La representant d'Acnur a Espanya en una entrevista que li feien sobre la reconstrucció de Gaza també feia menció d'aquest preocupant problema. És que les víctimes del genocidi provocat per Israel no són només les persones que han mort fins ara sinó els milers que moriran d'aquí a unes dècades d'asbestosi, mesoteliomes i altres càncers de pulmó, ovaris, pleura, etc., provocats per l'amiant dispersat per les bombes (ironia macabra és saber que presumptament alguns centenars d'aquestes víctimes seran israelianes perquè el vent dispersa les fibres d'amiant a molts quilòmetres de distància). "No puc suportar veure el fum que surt de les

explosions a Palestina", expressa Darlison i conclou que **"trenca el cor saber que el llegat d'aquesta guerra continuarà durant molts anys"**.

I què hem de pensar d'**Ucraïna**, ara que es comença a parlar de reconstrucció? Aquest país va ser un dels majors productors de materials amb amiant durant l'època soviètica i, posteriorment, va tardar molt, fins al 2017, a prohibir-ne l'ús. Es calcula que el 60% de les teulades són de pissarra reforçada amb amiant. Si tenim en compte que el nombre de víctimes d'aquesta guerra és un dels secrets més ben guardats pels dos bàndols, les projeccions de morts a llarg termini per l'exposició a l'amiant és una suma terriblement inimaginable.

I què passa quan els materials que contenen amiant són dispersats violentament per les catàstrofes provocades pel **canvi climàtic**? També és la pregunta preocupant que es fan els especialistes que segueixen els efectes del terratrèmol de Mèxic del setembre de 2017 o el de Turquia i Síria del febrer del 2023. Enmig del devastador **incendi de Califòrnia**, el 15 de gener passat, *Los Angeles County Sheriff's Department* va fer una crida als qui feien labors d'auxili per tal que utilitzessin màscares N95 i descon-

taminessin els uniformes abans de tornar a casa a causa de les lectures que mostraven nivells elevats d'amiant, plom i altres partícules nocives a l'aire.

És inevitable plantejar-nos la qüestió quan les catàstrofes ens toquen de prop. Què passa amb els milers de tones amb restes d'amiant que va amuntegar **la dana del País Valencià**? Algú ha vist brigades equipades adequadament per anar retirant l'amiant? S'han emès recomanacions públiques sobre com actuar? S'han establert abocadors especials on dipositar aquestes restes? Temem que no. És clar, que tenint de president Mazón seria un miracle que això passés.

La dana va ser un efecte científicament incontestable del canvi climàtic. A casa nostra poden haver-hi altres gotes fredes en el futur. És imperatiu estar preparats, i davant l'amiant la recepta és clara, cal treure ja tot l'amiant present al territori que per si mateix és un verí. Esperem que ben aviat s'aprovi **la Llei per a erradicar l'amiant** que ha impulsat el Col·lectiu de Jubilats de Macosa-Alstom afectats per l'amiant i la FAVB, i que en aquests moments és al Parlament.

Joan Maria Soler

Gent del Barri: cultura per enfortir la comunitat

El ritme de vida a la ciutat es troba en un procés d'acceleració sense precedents. La constant transformació del teixit social, fruit, en part, de la gentrificació i l'especulació inexorable, continua erosionant les comunitats de la ciutat. Però, malgrat l'adversitat de la situació, milers de persones segueixen alçant la veu. Les associacions veïnals i culturals encara lluiten, no només per enfortir els vincles que ja existeixen, sinó també per crear nous espais de cohesió: barris capaços de mantenir la seva herència i, alhora, d'abraçar la novetat i la diversitat en benefici de la ciutadania.

L'any passat, la Fundació Carulla va engegar les Beques Gent del Barri, una convocatòria a la recerca de projectes artístics desenvolupats amb la comunitat veïnal, amb la col·laboració de l'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou i el Festival Escena Poblenou. Enguany, davant l'èxit de l'edició anterior, la iniciativa es transforma en el Programa Gent del Barri, que, a través de diverses línies d'acció, pretén fomentar la cohesió i els drets culturals al Poblenou; és a dir, oferir eines perquè l'esperit del barri esdevingui encara més fort.

LabOrosia, el laboratori escènic becat l'any passat, torna a tenir un paper protagonista. Aquest any, Triana Doce i Anna López estan construint una nova

dramatúrgia al voltant de la soledat no desitjada. L'elaboració de l'obra parteix de les experiències anònimes de veïns i veïnes del barri: memòries, emocions, idees, reflexions, propostes... Posteriorment, els aprenentatges concrets obtinguts d'aquests testimonis es teixiran en una peça dramatúrgica, una experiència viva que permetrà endinsar-nos en la temàtica des d'una perspectiva única. La innovadora metodologia de LabOrosia transforma en universal allò concret; traça una profunda connexió entre allò personal i la comunitat. És la viva imatge d'una cultura del barri i per al barri.

Del procés de creació tothom en pot ser part. Al llarg dels pròxims mesos, LabOrosia ha planificat una sèrie d'activitats per elaborar la proposta col·lectivament. S'han programat accions de sensibilització al carrer i diversos tallers, l'objectiu dels quals és crear espais de reflexió on puguin brotar vincles entre els veïns. Ara bé, aquestes activitats no són l'única forma de ser part de l'obra. Tota veu és benvinguda a participar de la forma que prefereixi. L'important és el desig de ser part del procés i d'aportar noves perspectives. LabOrosia s'obre a la comunitat, només cal parlar (hi pots contactar a laboriosa.escena@gmail.com).

Tot plegat culminarà amb una obra

teatral *site-specific* (dissenyada exclusivament per a un lloc concret) que s'estrenarà l'octubre al terrat de la Fundació Carulla, en el marc del Festival Escena Poblenou. Però això no queda aquí. El fotògraf Albert Masias, autor de *Mirem-nos*, documentarà tot el procés de creació i convertirà els participants en els protagonistes de la instal·lació fotogràfica de grans dimensions que s'exhibirà a la façana de l'edifici de la Fundació a partir de setembre.

L'any passat, a la Fundació Carulla vam tenir el privilegi de viure l'emoció del barri en primera persona. Tant *Mirem-nos* com *Onades* ens van permetre ser part d'una comunitat ferma i diversa, sobre la qual hem pogut aprendre moltíssim. Amb la present edició del Programa Gent del Barri volem continuar enfortint aquest vincle, teixint memòries i projectant futurs compartits.

Quan i on seran les trobades?

A partir del dimarts 1 d'abril cada dimarts d'11.30 a 14 h a la seu de Fundació Carulla, carrer dels Almogàvers, 214.

Les persones interessades poden contactar per correu a laboriosa.escena@gmail.com o bé anar directament a la seu de la Fundació Carulla.

Albert Panisello Figueras

8 de Març

Dia Internacional de les Dones Treballadores Dia de lluita pels drets de les dones

Per què es commemora el dia 8 de Març? Una mica d'història

El 8 de març es commemora el Dia Internacional de les Dones, una jornada de lluita per la igualtat de drets i la fi de la discriminació de gènere. Aquesta data té les seves arrels en diverses mobilitzacions històriques protagonitzades per dones que reivindicaven millors condicions laborals, drets socials i polítics.

Els primers antecedents

El 1789, la Revolució Francesa va marcar un punt d'inflexió en la presa de consciència de les dones com a protagonistes en la lluita social. En aquest context, es van impulsar mobilitzacions per la carestia de la vida, i el 1791 es va redactar la Declaració dels Drets de la Dona i de la Ciutadana, un text clau en la reivindicació de la igualtat.

El 1857, a Nova York, un grup de dones treballadores d'una fàbrica tèxtil es va manifestar per denunciar les dures condicions laborals. Més tard, el 1908, 15.000 obreres van marxar per la ciutat sota el lema Pa i Roses!, reclamant millores salarials i condicions de vida dignes.

Les mobilitzacions del segle XX

El març de 1909, les treballadores del sector tèxtil industrial van iniciar una vaga per exigir salaris més justos, la reducció de la jornada laboral a 10 hores i l'abolició del treball infantil. El novembre del mateix any esclatava l'Aixecament de les 20.000, una vaga en la indústria de camises liderada per Clara Lemlich, que va durar onze setmanes. En aquest context, es va produir la tràgica massacre de 129 dones en un incendi a la fàbrica Cotton Textile Factory, presumptament provocat per l'empresari. Es creu que aquesta massacre va tenir lloc un 8 de març.

L'any 1910, durant la II Trobada de Dones Socialistes a Copenhaguen, les activistes alemanyes Clara Zetkin i Rosa

Luxemburg van proposar establir el 8 de març com el Dia Internacional de la Dona Treballadora, en homenatge a les primeres mobilitzacions de dones treballadores contra l'explotació capitalista i a favor de la plena igualtat i el sufragi universal.

El 1911 es va celebrar per primera vegada el Dia de la Dona Treballadora a Àustria, Alemanya, Suïssa i Dinamarca, amb manifestacions massives que van reunir més d'un milió de persones. Les dones hi reclamaven el dret de vot, l'accés a càrrecs públics, millors condicions laborals i la fi de la discriminació.

La consolidació de la commemoració

Durant la Primera Guerra Mundial, les mobilitzacions del 8 de març es van centrar a exigir la pau i denunciar la guerra imperialista. En aquest context, Rosa Luxemburg va ser empresonada el 1916 per oposar-se públicament al conflicte i difondre propaganda pacifista.

El febrer de 1917, enmig d'una gran fam, la Revolució Russa va començar amb la vaga de les obreres de Petro-

grad, que exigien pa i pau. Aquest aixecament va ser determinant per a la caiguda del règim tsarista i va consolidar el 8 de març com una data clau en la lluita de les dones treballadores.

Progressivament, la commemoració es va estendre a més països. Rússia va adoptar oficialment el Dia de la Dona després de la Revolució Comunista de 1917, seguit per altres països. A la Xina es commemora des del 1922, mentre que a Espanya es va celebrar per primera vegada el 1936.

El reconeixement oficial i la lluita actual

El 1975, l'Assemblea General de les Nacions Unides va establir el 8 de març com el Dia Internacional de la Dona, eliminant la referència a Treballadora i convertint-lo en una jornada de mobilització global per denunciar les desigualtats de gènere i reivindicar els drets de les dones.

Tot i els avenços assolits, la violència masclista continua sent una xacra global. Es manifesta en formes com la violència domèstica, la violència sexual, la violència vicària, el feminicidi, l'explotació sexual, l'assetjament laboral i les agressions sexuals. Per això, la solidaritat i l'acció col·lectiva són fonamentals per avançar cap a una societat més equitativa i justa. L'educació, la participació ciutadana i l'aplicació de polítiques públiques amb perspectiva de gènere són eines essencials per aconseguir canvis estructurals.

El Dia Internacional de les Dones no és només una jornada de commemoració, sinó una crida a l'acció per transformar les estructures que perpetuen la discriminació i la desigualtat.

Perquè els drets de les dones són drets humans, el 8 de Març continua sent un dia de lluita, memòria i esperança.

Estrella Pineda

Un supermercat cooperatiu, més a prop que mai

Quan vaig sentir a parlar per primera vegada de Pebre Roig, un projecte per obrir un supermercat cooperatiu al nostre barri, em vaig preguntar si realment podria funcionar. Estem parlant d'un supermercat cooperatiu al mig del Poblenou! Serà possible?

Els supermercats tradicionals han aconseguit fer-se imprescindibles gràcies a la seva comoditat: sempre a prop, amb tota mena de productes i a bon preu. Però aquesta conveniència té un preu molt alt. Qui el paga?

Els treballadors, per començar. Sols baixos, jornades interminables i poques oportunitats per millorar les seves condicions. I després hi ha els pagesos i els ramaders, que sovint venen a preus tan baixos que amb prou feines cobreixen costos.

Tot això passa mentre els preus dels aliments no paren de pujar. En un context d'inflació, és indignant veure com els beneficis de les grans cadenes continuen creixent. I què passa amb nosaltres, les consumidoras i consumidors? És evident que aquestes empreses no estan pensades per a nosaltres, sinó per maximitzar els guanys d'uns quants.

Som cada cop més persones les

que ens sentim atrapades en un model que ens dona poques opcions reals. Els productes frescos, locals i sostenibles sovint són cars o difícils de trobar. I, amb la nostra compra, indirectament estem contribuint a un model que perpetua aquestes injustícies.

Com podem sortir d'aquest cercle viciós sense renunciar a la comoditat que necessitem? Jo mateixa valoro la flexibilitat d'anar a comprar quan em va bé i triar el que necessito. És per això que el format de Pebre Roig em sembla tan innovador. És un supermercat, sí, però aquí no hi haurà grans directius ni accionistes que busquin repartir-se beneficis. Els guanys es reinvertiran en el projecte per oferir preus competitius i millorar la qualitat de l'oferta. Perquè el Pebre Roig no està pensat per a fer negoci, sinó per a cobrir les necessitats del barri.

A més, formar part d'aquest projecte no és només una manera de posar en pràctica els meus valors, sinó també de fer barri. Contribuir a una comunitat que comparteix una visió de justícia social i sostenibilitat em fa sentir més arrelada al Poblenou. Aquí no sols consumim; construïm sentiment de barri i comunitat.

Però aquí ve la gran pregunta: pot tirar endavant aquest projecte? La meua resposta és que sí, absolutament. Perquè ja ho estem fent. Ja som dos-cents socis i hem arribat fins aquí gràcies a la implicació de moltes persones. Necessitem ser-ne tres-cents per poder obrir el local, i això depèn de sumar més veïnes i veïns que vulguin fer el pas.

Així que, si creus que el Poblenou mereix un supermercat just, sostenible i comunitari, fes-te soci de Pebre Roig. Ens trobaràs a les xarxes i als carrers. Ho tenim a tocar!

Kate Shea Baird

<https://pebreroigsupermercat.coop>

Un barri amable, un barri que ens cuida

El barri com a espai de convivència i vida quotidiana ha de ser un reflex de les necessitats i desitjos de la ciutadania. En aquest sentit, des de l'AVV s'ha impulsat un grup de treball en què veïns i veïnes ens trobem per intentar des de la proximitat posar el nostre gra de sorra per fer del barri un lloc més amable i accessible per a tothom, especialment per a les persones grans.

La remodelació dels espais públics és una oportunitat per millorar la qualitat de vida dels veïns i veïnes, així com per recuperar la memòria històrica dels llocs. En aquest sentit el grup de treball promou o participa en aquests mo-

de la plaça respongui a les necessitats de la comunitat, s'ha iniciat un procés de consultes amb les entitats situades a la plaça, com l'escola, l'AFA, l'escola bressol i el club de petanca. A més, s'ha previst convocar una trobada amb els veïns i veïnes que viuen al voltant de la plaça amb l'objectiu de fer una pluja d'idees per recollir propostes i suggeriments.

Un cop analitzades les propostes, el següent pas serà donar-les a conèixer durant les Festes de Maig, de manera que es pugui involucrar més gent en el procés de transformació d'aquest espai.

ments en la remodelació de tres espais del barri.

Recuperem un espai i el seu nom històric: "Els Jardinetes"

Una de les primeres decisions preses en relació amb la plaça que abans es deia de Lope de Vega i ara Jardins Josep Trueta, és la proposta de recuperar el seu nom històric, "Els Jardinetes". Aquest nom, que fa referència a la identitat passada de la plaça, reflecteix el desig de connectar el present amb el passat i de preservar la memòria col·lectiva del barri.

Per garantir que la remodelació

nes que els ocupin, i que es mantingui l'enjardinament ben cuidat. Es tractaria de disposar d'un espai més tranquil que el centre de la Rambla on veïns i veïnes puguin quedar per gaudir de l'aire lliure i alhora xerrar i passar una estona en companyia. En definitiva, disposar d'un espai comunitari en una zona molt popular del barri.

Aquesta proposta ha estat acceptada i passa a la fase de prioritització de les propostes. En aquest enllaç i QR de sota podeu llegir-la i seguir el seu estat.

Ens afegim al Procés Participatiu per a la urbanització de la plaça Manel Andreu

Després de participar en una de les trobades del grup promotor, hem trobat interessant d'incloure la visió de les persones grans en aquest debat per garantir que la remodelació reflecteixi les necessitats de tots els col·lectius. També vam valorar molt positivament poder col·laborar en una iniciativa del teixit associatiu del barri que ajudarà a preservar la identitat i la memòria col·lectiva.

El barri és un espai viu que necessita adaptar-se a les necessitats de tots els seus habitants. Les propostes presentades busquen millorar la convivència, fomentar la participació ciutadana i garantir que els espais públics siguin accessibles i agradables per a tothom. Amb la col·laboració i la implicació del veïnat és possible construir un barri més amable i inclusiu.

Grup de treball Barri Amable

<https://www.decidim.barcelona/processes/pressupostos2024/f/6464/proposals/56849>

Una família treballadora del Poblenou

"Hojas del árbol caídas...", va dir el meu pare camí de la feina, i una veu des de l'altra vorera va continuar "...juguetes del viento son". Era d'hora, fosc i feia molt vent, i tot dos van seguir caminant. No es van conèixer mai. El meu pare anava a treballar a Productos Pyre, al carrer Wad-Ras, 113 (ara Dr. Trueta), una empresa de productes químics, molt reconeguda pel seu tractament de l'àcid acetilsalicílic. Moltes persones recorden encara els sobrets de Propyre, aspirina amb sucre. Ben a prop, al 127 cantonada Àvila, hi havia Galletas y Chocolates Solsona.

El meu pare, Ramon Espuny Chavarría, era de Roquetes, a tocar de Tortosa. Famílies pobres de la Raval Nova, on els

homes passaven mesos a la muntanya recollint les olives. Els amos de les olives, famílies riques, de vegades apadrinaven nens dels seus treballadors. Un apadrinament que en el cas del meu pare no va ser formal. El 1935, als catorze anys, escriu al seu padrí, Daniel Mangrané Mangrané, i li planteja que vol estudiar. La resposta va ser: "No tengo ningún inconveniente en pagarte las matrículas de tus estudios, para que te hagas un hombre de ilustración y más adelante puedas seguir una carrera". I així va ser. El 1940 acaba els estudis a l'Escola Industrial de Terrassa i entra a treballar a l'empresa del Poblenou de Daniel Mangrané, Productos Pyre. Era perit químic i vivia en una pensió prop

de la Rambla. Així va arribar al Poblenou. Així el Poblenou va ser el barri de la família Espuny Solé. Llavors se'n deia Poble Nou i Productos Pyre era per nosaltres "la fàbrica".

Al meu pare li agradava escriure i llegir, fer fotografies i jugar als escacs. Feia diaris del dia a dia i tenia arxivada l'activitat a la fàbrica, les nòmines, les reivindicacions laborals (perquè també en feien els *enlaces sindicales*), les incidències (un incendi, un accident de treball, el procés de tancament el 1977), tot ben ordenat i, sobretot, datat. Galletas Solsona també va tancar el 1977.

Tot aquest material no es podia quedar en una caixa a casa. Calia pro-

tegir-lo, conservar-lo, com a documentació d'una vida laboral aportada per un treballador en un barri concret. Per això, el meu germà i jo agraïm profundament a la Fundació Cipriano García i l'Arxiu Històric de CCOO que acceptessin amb entusiasme la nostra donació. Alhora, tots vam entendre que formava part de la memòria d'una determinada època, que reflectia la vida de moltes persones treballadores vingudes d'altres llocs de Catalunya i que havien fet de Barcelona, en aquest cas el Poblenou, el lloc on viurien i farien realitat els seus anhel i il·lusions. Era memòria de barri. I així, vam eixamplar la perspectiva i, d'una documentació només laboral, vam passar a tota una història de vida, amb bona part d'història veïnal. El primer resultat ha estat un desplegable magnífic, "Una família treballadora del Poblenou. Fons documental Espuny Solé".

La mama, Rosa Solé Sala, era de Jorba, prop d'Igualada. A Igualada tenia un cosidor, perquè era *Profesora de Corte y Confección Sistema Martí*. L'any 1948 es van casar i van anar a viure al carrer Llull, a tocar de la Rambla, de rellogats primer. Hi havia viscut l'escriptor Xavier Benguerel, l'autor d'*l'cària*, *l'cària*, i des de la galeria es veia la presó franquista instal·lada a la fàbrica del Cànem dels Godó fins al 1942. Durant aquells anys, hi havia cases que deixaven que moltes dones saludessin des del seu balcó

els familiars presoners. Hi van passar polítics i soldats republicans, i gent del món de la cultura, com el músic Ricard Lamote de Grignon. Després la fàbrica es va reactivar i la meua mare recordava que, cap al migdia, les treballadores sortien corrents per anar un moment a casa i posar al foc la patata i mongeta del dinar.

El papa treballava molt a la fàbrica, i feia moltes hores extres (que primer se'n deien "exceso voluntario"). La mama feia de modista a casa, fent girar la Whertheim i escoltant sempre la ràdio, les funcions de teatre i la Montserrat Fortuny (que crec que aquí s'escoltava més que l'Elena Francis). Jo, fent "labors", amb els contes de Tambor. Va cosir per a moltes venedores de la plaça (encara no en deiem "mercat").

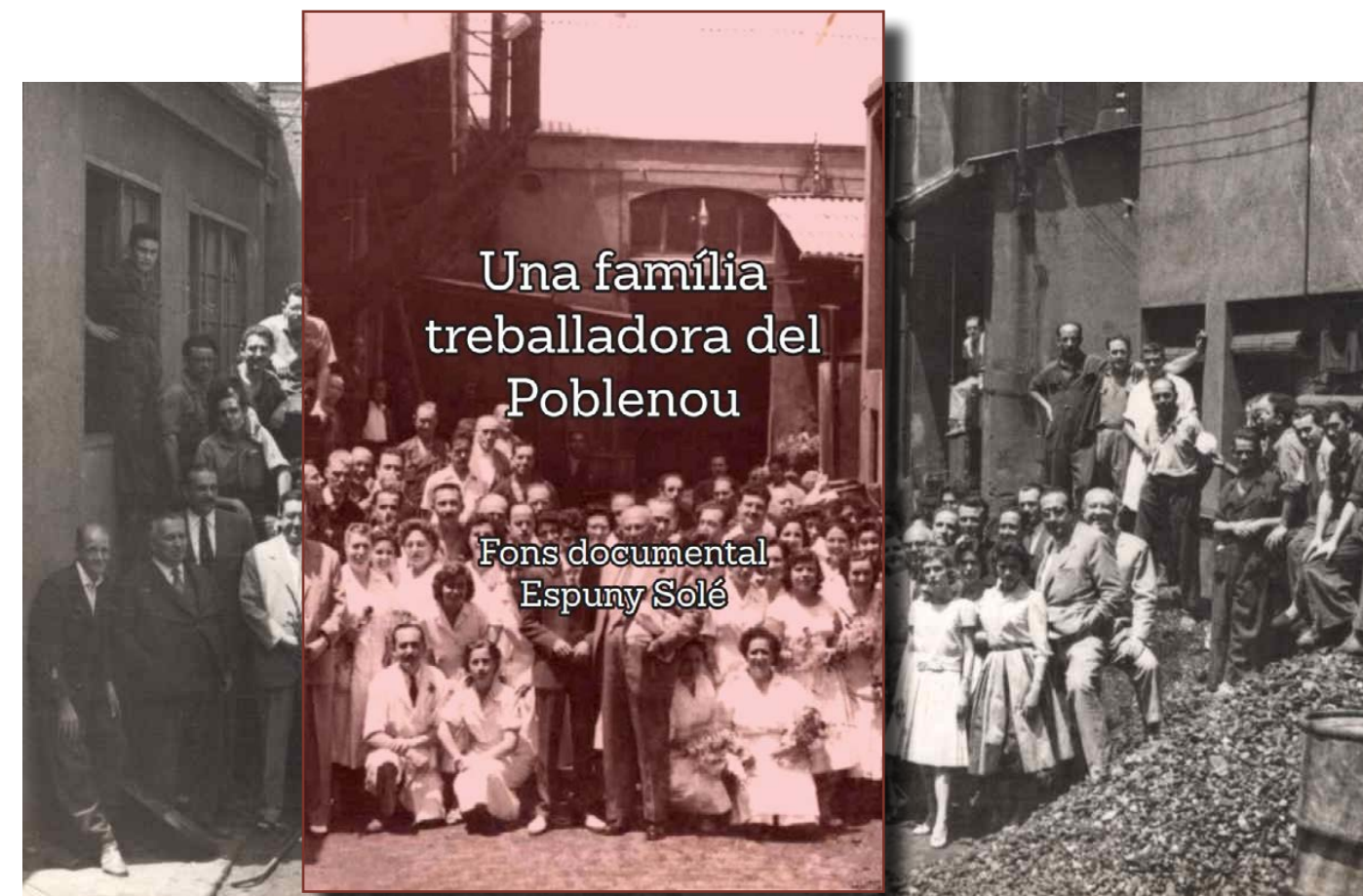
El meu pare ens portava als jardins de la Hispano Olivetti, que s'obrien als veïns els caps de setmana. I anàvem al Centre Moral, no al Casino. També ens banyàvem a la platja, travessant les vies del tren, una platja plena de blocs de ciment. Disfrutàvem. Al Club Natació vam aprendre a nedar i en una botiga del davant compràvem fulles de morera per als nostres cucs de seda. Vam conèixer tots els models de tramvies, inclòs el Washington, els trolebusos i els autobusos de dos pisos, l'FP (que seria el 41) i l'FD (el 6 actual) i la Catalana, que ens duia al Clot per Marià Aguiló. Amb el cartell enorme d'una agència de

transports, Marculeta, vaig començar a aprendre a llegir. Sota casa apareixen cada any els "caballitos" i tota una fira. Era la festa major. Sempre hem estat orgullosos de no haver perdut mai la nostra Rambla i hi vam tornar a posar les rodones que el pas del tramvia havia tret. Estrenàvem roba el diumenge de Rams, i a Sant Bernat Calbó mossèn Pere Relats posava l'última octaveta dels treballadors de la Seat dins el full parroquial. Recordo el racó de la cuina on el meu pare em va confirmar que els reis eren els pares i més endavant em va preguntar si volia fer el batxillerat.

Vaig estudiar uns anys a les monges, perquè eren prop de casa. Només recordo sor Adelina. Després ja vam anar el meu germà i jo a l'Acadèmia Montserrat, aquella acadèmia tan curiosa que al terrat reproduïa les muntanyes de Montserrat. Una acadèmia per a fills de treballadors, prop de La Flor de Maig. En tinc molt bon record. Ja hi fèiem "extraescolars", francès per exemple, amb el director, un portuguès vingut de França, *don José*. Al fons del bar de sota s'hi jugava al frontó. No sabíem llavors que aquells carrers eren el barri de la Plata. La Pyre i l'Acadèmia eren una extensió de casa nostra.

Memòria de barri, orgull de ser del Poblenou.

Maria Àngels Espuny Solé

L'atenció primària hauria d'estar més ben dotada

Parlem amb representants del nou equip de govern del Col·legi Oficial d'Infermeres i Infermers de Barcelona (COIB), veï il·lustre del nostre barri.

Expliqueu-nos breument qui sou i per què va presentar candidatura per a la presidència del Col·legi.

B: Jo soc Borja Manzaneres, el nou president del col·legi d'infermeria, i això va sorgir del moviment social que teníem les infermeres a peu de carrer reivindicant una infermeria digna i de llevadores pel canvi. D'aquí va sorgir la idea inicial, després vam anar construint un equip molt complet, amb molta expertesa i molt de camí. Ens vam presentar perquè necessitem una sèrie de canvis que nosaltres veiem que des del Col·legi podem fer.

L: Jo soc Lluís Serrat, membre de la junta, vocal de medicoquirúrgica, i represento les especialitats medicoquirúrgiques en l'àmbit de la salut.

Quines són les principals reivindicacions d'infermers i infermeres en aquests moments?

B: Hi ha moltes reivindicacions d'àmbit laboral, però també n'hi ha d'àmbit de la professió. Totes van molt unides. Necessitem unes millores laborals, en les quals els sindicats estan treballant, i amb qui mantenim una bona relació; i també hi ha una sèrie de reivindicacions que fem per la part professional per després nosaltres animar les infermeres perquè facin l'especialitat, que facin un doctorat, que estiguin en constant actualització, i des del Col·legi podem oferir tot un paquet de millores de formació, acompanyament, asses-

sories, docència, amb currículum tot.

Què penseu del tercer acord a què es va arribar ara fa uns mesos i que ha sigut tan polèmic?

B: El tercer acord porta millores, però no porta les millores que les infermeres necessitaven. Hi ha coses que s'han millorat, perquè tenen un acord que era molt esperat, però van faltar millores quant a especialitats, quant a reconeixement professional, quant a temes més sensibles també, com podrien ser, doncs, unes hores extres i d'escreix en l'atenció primària, podríem dir també tota una bateria de millores que podrien haver vingut, que potser no eren suficients, però no van arribar. De millores n'hi ha, però al final les professionals sempre voldríem el millor, no?

L'atenció primària està menysvalorada?

L: Sí. Si bé no per part nostra. Creiem que necessita un impuls clar, que hauria d'arribar a molts més llocs dels que està arribant. Hauria d'estar més dotada, hauria de capitalitzar una sèrie de mesures que per manca de recursos no es poden assumir. Creiem que està molt forçada. I després entenem també que no, que hi ha manca de comprensió del que el professional des de l'àmbit de primària pot arribar a fer i pot arribar a oferir. I això també és un tema nostre.

Creieu que en determinats moments i situacions, els infermers i infermeres poden assumir una part de la càrrega dels metges, és a dir, estan infrautilitzats, poden assumir més

responsabilitats de les que ara se'ls atorga?

B: No, les responsabilitats de les infermeres ara mateix ja són moltes, a l'atenció primària fan moltíssima tasca. El que passa és que segurament si anem centre d'atenció primària per centre d'atenció primària, trobarem diferències, que això és una cosa que també a vegades costa d'entendre. S'ha de procurar que la infermera pugui treballar amb les eines que ha de treballar i que pugui fer la seva feina. És a dir, que pugui fer la feina de seguiment, de promoció de la salut, de prevenció de la malaltia, d'acompanyament en moments de la vida. Tota aquella tasca que ha de fer la infermera d'atenció primària. En aquest cas, nosaltres com a infermeres, tenim les infermeres especialistes en familiar i comunitària que també estan en l'àmbit de l'atenció primària i poden fer tot un seguit d'intervencions en pro de la salut de la comunitat que si no tenen recursos adients o són insuficients no poden portar a terme; aquest és el problema. No es tracta d'assumir tasques d'altres professionals, sinó d'orientar les intervencions de les infermeres a allò que han de fer les infermeres.

Què demanaríeu a la societat que canviés respecte a la visió que es té de les infermeres?

L: Primer i bàsicament que hi hagués el reconeixement cap a la figura de la infermera que professionalment s'ha guanyat. Creiem que hi ha un deute de la societat cap a nosaltres, en el sentit que assumim moltes tasques, donem molta qualitat, donem seguretat, donem proximitat fent valoració integral. Veiem les persones en tant que persones i no les disgreguem per òrgans ni per sistemes. Fem manteniment de la cronicitat. Coneixem les persones, intentem fer-nos càrrec no sols de l'assistència de l'usuari, sinó dels familiars i dels acompanyants. Estem per tot i a vegades sentim que hi ha manca de comprensió i aquesta manca de comprensió no és només social, és institucional també, al final és el que a dèiem abans: les infermeres no volen trepitjar àmbits que no són els seus,

que no s'han atribuït a la seva pròpia professió. Però sí que necessiten que se'ls reconeguin competències que els són pròpies, com la prescripció, com un seguit de promeses històriques que no s'han complert i després apostar per un canvi de model en el sentit que al final, quan tu trenques una cosa, sempre és més difícil d'arreglar i sempre és més costós que cuidar-la, si les cuides donen millor qualitat i menys despeses. Vull dir que si canvien la mirada cap a la nostra professió potser aconseguim que l'equilibri pressupostari sigui més factible.

Esteu ben retribuïts professionalment?

L: No, clarament no.

B: De fet no estem ni ben classificats. Hi ha una classificació pendent que va ser un dels motius de la vaga de principis de l'any passat i la reclasseficació és una cosa que cal ordenar.

L: I les especialitats fa vint anys que ja estan desenvolupades, i no estan reconegudes o no estan del tot desenvolupades, o sigui legalment estan reconegudes per lleis de fa vint anys, però ara les especialitats encara estan lluitant per tirar endavant.

Hi ha prou infermers i infermeres?

B: No, i la veritat és que el moment és molt poc atractiu. O sigui, ara mateix és poc efectiu. I, la gent jove té les condicions necessàries per emigrar a la primera de canvi perquè ho poden fer amb tot el dret...

...I amb bona formació: són molt estimades a Anglaterra i en altres llocs...

B: Sí, és molt positiu que els països de l'entorn tinguin aquesta consideració de les infermeres catalanes i espanyoles, però és un problema. És un problema per a nosaltres perquè ens en faltaran. El Consell Internacional d'Infermeria ja diu que faltaran al voltant de cinc milions d'infermeres al món el 2030, i segons estudis més recents nou milions. I està calculat que a Espanya hi ha una manca de 120.000 professionals.

Deunido, deunido...

B: I si fem números, al final has de comptar promocions per facultats; què en surten?, cinquanta, no? Si tens deu facultats, són cinc-cents. I a Espanya en surten entre quatre mil o cinc mil a l'any. Si en marxen mil cinc-cents a l'estranger, al final els comptes no et surten.

Estem molt preocupats per la pèrdua de la "longitudinalitat" [atenció continuada al llarg del temps a càrrec dels mateixos professionals de salut de referència].

B: Sí, vaig estar no fa gaire a un congrés de gestió clínica i un dels termes més utilitzats durant el congrés va ser longitudinalitat...

Els estudis diuen que promoure la millora i allarga la vida de la gent. Creieu que una major dotació d'infermeres hi podria ajudar?

B: Sí, deixaria el metge fent tasques de metge i la infermera fent tasques d'infermera, ajudaria a la longitudinalitat del pacient crònic, del pacient crònic complex, i del pacient sa també, no? Ajudaria a la promoció de la salut. Les infermeres de família i comunitària tenen un paper molt important de promoció, prevenció i educació, que en molts centres d'atenció primària es dona, però en d'altres no. I després hi ha una qüestió que veiem: que segons el teu codi postal, segurament reps una atenció o una altra. I això és un problema, genera desigualtat. Últimament han sortit estudis sobre els nounats..., si vius a Múrcia tens més possibilitats que la prova del taló tingui una investigació més àmplia que a Catalunya o a Madrid. I, esclar, segons on neixes, també tens una desigualtat. Això també és un problema..., tants anys parlant d'igualtat i ja no ens en recordem. On és la igualtat? I en la salut també passa.

La longitudinalitat és una de les coses que s'han vist més afectades després de la covid. Si tarden molts dies a donar-te visita, te'n vas al metge d'urgències.

B: Nosaltres ens hem dedicat vint

«No es tracta d'assumir tasques d'altres professionals, sinó d'orientar les intervencions de les infermeres a allò que han de fer les infermeres»

anys a la infermeria d'urgències, i què hem vist? Que tota aquella persona que ha de ser atesa al seu centre d'atenció primària pel seu equip de salut, i aquest no l'ha pogut atendre perquè el seu equip de salut no es pot estirar més, perquè l'equip de salut no és xiclet, perquè són persones..., tota aquesta gent acaba venint a urgències. I a esperar potser tres hores a la sala d'espera. Venen per un problema que s'ha reaguditzat, que no s'ha pogut controlar bé al centre d'atenció primària, perquè no s'ha fet una bona visita a domicili, perquè no s'ha pogut anar a domicili, perquè potser aquella infermera o aquell metge tenia trenta-dues visites aquell dia, no? Tot això és una bola que quan qui arriba a urgències és algú jove, no té un impacte tan elevat, però si és un pacient crònic complex que no ha tingut aquest seguiment perquè el seu equip de salut no l'ha pogut fer, acaba ingressat a l'hospital. És un impacte per a la família i per als cuidadors, suposa un impacte econòmic, una despesa personal, un desgast de la persona que és atesa a urgències i de la família que l'acompanya. Al final no hi guanya ni el sistema ni ningú, aquí tots hi perdem.

Per acabar, què és el que us agradaria que us haguéssim preguntat i no hem preguntat?

B: Jo crec que, venint del barri, m'hauria agradat la pregunta: quines coses podem fer junts?

Les coses que podem fer junts... Molt bé.

B: Nosaltres pensem que des d'aquí, des del COIB, podem fer coses per la comunitat, no és que puguem fer-ho tot, així, com ho han de fer els centres d'atenció primària, eh? Però sí que podem fer alguna col·laboració amb la comunitat, ja que formem part del barri, és clar que sí. Crec que amb el grup «Expertes 65» ja hi col·laborem.

Doncs, fem una cosa, parem l'entrevista formal aquí i parlem-ne.

Josep Vallhonesta

La recepta peruana de la Victoria

Victoria Chura va néixer l'any 1989 a Arequipa, una ciutat del sud del Perú. És la petita de sis germans i explica que va tenir una infantesa difícil. El pare era un home violent, masclista i alcohòlic que maltractava la mare. Quan hi havia una baralla, els germans grans fugien al pati i per salvar-la a ella que era petita, la tiraven per la finestra perquè els altres la recollissin. Sortosament, quan tenia quatre anys, la mare va tenir el coratge de separar-se i van anar a viure a la muntanya amb els avis. Li va costar adaptar-s'hi sobretot pel canvi en el menjar i per les dificultats d'entendre la forma de ser de les persones grans. Si no es portava bé, el seu avi la castigava a fuetades, però diu que, al seu país i en aquells temps, això era habitual i creu que d'aquesta manera la va allunyar de males companyies. L'avi ja ha mort però ella el considera el seu pare. La Victòria ens diu: «Soc una dona trans. Tot i que la ciutat d'on vinc és molt semblant a Barcelona, la mentalitat és totalment diferent.»

Victòria, ni el teu físic ni el to de veu són els de les dones trans que jo conec i, malgrat això, m'has fet confiança i ho has explicat. Entenc, doncs, que vols que es publiqui a la revista.

Sí. Quan vaig passejar per Barcelona i vaig veure la diversitat en el vestir i la llibertat amb què es manifestaven amor les parelles d'un i altre sexe, vaig decidir que volia quedar-me i fer aquí la transició. Quan parlo amb la meva mare s'adona que soc diferent però continua dirigint-se a mi en masculí. No l'hi he dit obertament perquè sé que això la faria patir.

Encara que jo passi desapercibuda, crec que és important parlar-ne sobretot per les meves companyes perquè hi ha molts prejudicis sobre nosaltres. La gent pensa que no tenim pudor en el sexe i que podem denigrar altres perso-

nes. N'hi ha que exerceixen la prostitució perquè per ser trans i irregulars no troben cap altra oportunitat. Crec que el desconeixement genera por.

Em vaig formar com a comptable, però la meva mare em va ensenyar totes les feines d'una casa i jo em vaig preparar bé en altres treballs (tant et puc reparar un motor com un cotxe) pensant en com obrir-me camí allà on anés.

Com explicaries al veïnat del Poblenou què és una dona trans i quin procés ha de seguir per ser-ho?

Una dona trans és aquella que ha nascut amb un cos masculí, es mira al mirall, no es reconeix i no s'estima. Hi ha persones a qui costa entendre que la sanitat pública ajudi en aquestes situacions. Només quan ho vius saps com n'és de dur ser una noia en un cos de noi.

L'Institut Català de la Salut, mitjançant un Servei que es diu TRÀNSIT, t'ajuda facilitant-te una medicació que et bloqueja les hormones masculines i fa pujar les femenines. Durant aquest procés es redueix el pèl corporal, s'afina la pell i et creixen els pits. No sempre s'aconsegueix canviar la veu. En un any, el teu cos ja és diferent i el maquillatge hi ajuda. Aquestes hormones s'han de prendre fins que et fan la intervenció de canvi de sexe. Pel març tinc visita mèdica per programar-la. Amagar el sexe masculí quan et vesteixes és molt dolorós. La vaginoplastia permet el plaer sexual perquè és el mateix teixit invertit, però la recuperació és difícil i llarga.

En el meu cas, passo desapercibuda, visc al Poblenou i vaig a Apropem-nos a aprendre català, procuro ser afectuosa, respectuosa, i em sento integrada i estimada. Jo estimo Catalunya i la seva cultura, conec la seva història, la guerra que va patir i li agraeixo haver aconseguit la felicitat i una nova forma de viure.

Ets extracomunitària. Com vas venir a Barcelona?

Al Perú vaig treballar de comptable a la Coca-Cola i amb els estalvis, després d'investigar llocs segurs per a una persona trans, vaig venir com a turista. La primera setmana va ser molt dura perquè vaig dormir al carrer i una nit vaig patir tanta por que em vaig posar dins un contenidor de paper. Vaig anar al Centre LGTBIQ+ de l'Ajuntament, on em van ajudar a tramitar la targeta sanitària.

Trobar una habitació va ser molt difícil i vaig canviar moltes vegades; em va ajudar un amic que vaig aconseguir per mitjà d'un aplicatiu. És molt bona persona, li vaig explicar la meua vida i des d'aleshores som amics i ens ajudem mútuament. Vaig començar a trobar feina al Primavera Sound i en la cura de gent gran. Anava al menjador de Santa Anna i més endavant al Gregal, on vaig conèixer un home que estava pendent d'un pis de protecció oficial, al cap d'un temps em va proposar de viure junts i ens hem constituït com a parella de fet.

Actualment treballo tenint cura de persones grans que em valoren perquè soc carinyosa, respectuosa i bona persona. Com que sóc irregular, no tinc contracte.

Quan parlo de la meua vida, voldria transmetre que tenim moltes dificultats, però no som gaire diferents de la resta. També sabem estimar i ser respectuoses.

Fa tres anys que vaig arribar a Catalunya i a Barcelona no m'he sentit assetjada. Agraeixo a Catalunya tot el suport que m'ha donat per aconseguir canviar la meua vida i ser jo mateixa. Al Perú mai no ho hauria aconseguit.

Montse Milà

Si tens una recepta amb història que us agradaria compartir, envieu-la a elpoblenou@elpoblenou.cat

Sarza de sencca (nariz de ternera)

Ingredientes

- Sencca
- Choclo (maíz)
- Habas
- Cebolla
- Tomate
- Rocoto (pimiento picante)
- Sal
- Vinagre
- Ajo (abundante)
- Perejil

Elaboración

La sencca es muy deliciosa, pero necesita hervir mucho tiempo (también se vende cocido en las casquerías).

En una plata honda poner el choclo, las habas, la sencca y la cebolla cortada a tiras, echar sal, pimienta picante, vinagre y el ajo, frito previamente en abundante aceite, que también se mezclará juntamente con el resto. Añadir el rocoto junto con el tomate cortado a cuadritos pequeños y volverlo a mezclar.

Durante el proceso es importante mezclar a menudo para que absorba todos los sabores.

Aplanarlo y poner encima el perejil como decoración.

Se sirve acompañado de patatas hervidas, cortadas gruesas.

3 om
CENTRE DE TERÀPIES PER AL BENESTAR

Lloguer de Despatxos per a Terapeutes

Programa Grow®
Acompanyament a l'Adolescència

Programa Constel·lacions Familiars

Programa Anual Emocions i Art

623963052 | Carrer de Pallars 303 | @espai3om
www.espai3om.com

Joan Valls
Tot en Moda Home

C/. Ramon Turró, 216
tel. 932 210 084

CLINICA VETERINARIA POBLENOU
des de 1982

dilluns a divendres de 9 a 14 i de 17 a 20 dissabtes de 10 a 14
933 008 726 - 696 389 578
Cami Antic de València, 18, baixos, 08005 - Barcelona
www.vetpoblenou.com e-mail: clinica@vetpoblenou.com
Parking: BSM, Rambla del Poblenou, 130 (1 h. gratuïta)

Medicina interna - Oftalmologia
Ecografia - Cirurgia - Radiologia
Anàlisi clíniques - Cardiologia

francesc creixell
PERRUQUERS

C. Ciutat de Granada, 63 baixos tel. 93 309 50 03 08005 BCN

GELATERIA FABRICACIÓ PRÒPIA & ARTESANA
casa fundada l'any 1912

¡Ché qué horchata!

Rbla. del Poblenou, 44-46
08005 BCN
Tel. 93 309 18 72
www.eltioche.com

SABATERS DES DE 1870

Villarroya

Rambla Poblenou, 45
Tel. 93 485 27 90
08005 Barcelona

Anuncia't
Amb la teva presència a la revista del barri tothom hi guanya!
628069200
comercial@elpoblenou@gmail.com

Record homenatge al ninotaire poblenoví Manuel Puyal

Volem fer, des d'aquesta publicació, un petit però molt sincer homenatge al dibuixant i caricaturista Manuel Puyal i Cardona, que ens va deixar el mes de gener passat.

Nascut l'any 1947 al Poblenou, ben aviat es va lligar a la vida veïnal i a l'Associació de veïns i Veïnes del barri, i els seus ninots i dibuixos han estat protagonistes en nombroses de les nostres publicacions i campanyes.

Els seus dibuixos han animat pàgines de mitjans diversos, especialment al diari Avui, però també a les pàgines dels diaris ABC, La Hoja del Lunes, Diario de Barcelona, La Vanguardia, Regió 7, i de les revistes Carrer / La Veu del Carrer, El Triangle, El Be Negre amb potes rosses, entre altres.

Els seus dibuixos, la seva sàtira, els seus ninots ens seguiran acompanyant sempre!

Vinyeta publica en el n. 83 de la nostra revista

Les velles rockeres fan anys

El dimecres 26 de març a les 18 h, dintre dels actes reivindicatius del 8 de Març, a la Biblioteca Manuel Arranz / Can Saladrigas, us convidem a la xerrada col·loqui:

Les velles rockeres fan anys, amb Anna Freixas. Us hi esperem!

AVV Poblenou

Pressupostos participatius

La implantació, el creixement i l'evolució de qualsevol proposta innovadora en la governança corresponsable de la ciutat, requereix dedicació, acompanyament i suport si el que volem és que es consolidi com a eina útil per a la ciutadania; els pressupostos participatius a la ciutat de Barcelona van néixer com una proposta engrescadora a la qual no s'ha sabut o volgut acompanyar en el seu creixement dins l'estratègia política i administrativa municipal.

La idea de convocar pressupostos participatius sorgeix a Porto Alegre (Brasil) el 1989 com una eina perquè la ciutadania pugui destinar directament recursos públics a les propostes que lliurement decideixi. Aquesta iniciativa democràtica va

ser replicada posteriorment en moltes altres ciutats.

I aquí, certament, el seu naixement l'any 2020 va ser il·lusionant i engrescador. No són gaires les diferències administratives i tècniques de les dues convocatòries 2020-2023 i l'actual 2024-2027 fetes fins ara per l'Ajuntament, cosa que ja demostra una certa manca d'anàlisi de les disfuncions tècniques de la primera convocatòria, però on es plasma de manera més significativa el desgast prematur de la iniciativa és en la insuficient il·lusió política expressada des de l'equip de govern, desganaada campanya de difusió i el minso acompanyament a l'hora de potenciar propostes col·lectives als barris de la ciutat. A Sant Martí això ens sembla

especialment significatiu.

Els pressupostos participatius no són un mer tràmit "participatiu". Una iniciativa de pressupostos participatius és una oportunitat de fer pedagogia enfront de l'individualisme i la mirada autointeressada que massa sovint domina la relació ciutadania-ajuntament. És un espai de debat i codecisió col·lectiva que cal incentivar per conscienciar de necessitats comunes.

Es fa imprescindible que, més enllà de la gestió diària necessària, la gestió pública municipal prioritzi també la pedagogia comunitària. Si no és així qualsevol projecte fet sense ànima, envellirà prematurament.

Ens cal una revisió conjunta per no deixar morir una bona iniciativa.

Omplim de vida els pressupostos participatius!

Des d'aquí fem una crida a participar en les iniciatives del barri.

AVV Poblenou

Poblenou s'aixeca pel dret a l'habitatge

Presentació del Manifest "SOS habitatge Poblenou" signat per més de cinquanta entitats del barri

dimarts 11

de març a les 18:30h al Centre Moral i Cultural c. Pujades 178

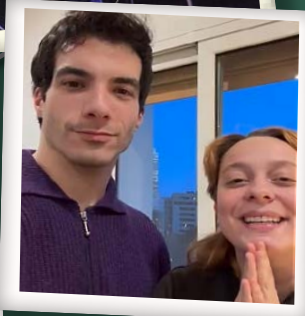
Lectura coral del manifest amb la col·laboració dels artistes del barri:

Cantants: Svetlana Joanet del Poblenou Datzira Maria Joao i alguna sorpresa més

Actriu: Maria Rodríguez
Cultura popular: Diablos del Poblenou Gegants del Poblenou
Conduirà l'acte la periodista: Laura Aznar

Es preveu que l'acte duri una hora per poder anar posteriorment a la seu del districte a entregar el manifest

Organitza: Plataforma pel Dret a l'Habitatge del Poblenou
Adherida a: CRIDC

Viu l'Eix Compra al barri

POBLENOU

**EIX
COMERCIAL**

10è PREMI JOVE DE CÒMIC SANT MARTÍ

PER A LA PREVENCIÓ I ERRADICACIÓ DE LA VIOLÈNCIA MASCLISTA

Si tens fins a 25 anys i vols combatre les violències masclistes a través del còmic, participa!
Termini de presentació d'obres fins al 22 d'abril

MÉS INFORMACIÓ A:

barcelona.cat/premi-jove-comic-santmarti

Ajuntament de
Barcelona

Districte de
Sant Martí